

BREVIS NARRATIO
INAUGVRATIONIS
ACADEMIÆ
DVISBVRGENSIS

ANTE CENTVM ANNOS XIV. OCTOBR.
cbs lbc lv.

FACTÆ,
RITVVMQVE NONNVLLORVM,

EX
VBERIORE HISTORIA,
AD MAJOREM EORVM,

QVÆ
IN ORATIONE PANEGYRICA
ALIBIQVE DICTA FVERVNT,
ILLVSTRATIONEM
DECERPTA.

ACADEMIA ELECTORALIS
QVÆ EST
DVISBURGI CLIVORVM,
DEDICATA.

Quoniam aggressi sumus pompam tradere, qua in sede sua ac fastigio locata est Duisburgensis Academia: à proposito alienum non erit, paucis supra repetere; ab quibus initiis profecta, quæ aliquamdiu jacuerunt, auspiciis primum Serenissimi Electoris Brandenburgici FRIDERICI GVILELMI cœperit surgere, & paulatim eo progredi, ut magnarum Academiarum numero solenni honore inferenda videretur. Seculum enim jam vertitur, ex quo ea res agitari cœpta est: nec gloriosè cogitata feliciter patrari potuerunt. Memoriae nominis GVILELMI, cui cognomen vulgo

go

go Divitis dixere, Juliae, Cliviae, Montium Ducis, tribuendum est, quod primus sedulo istam gloriam adfectaverit, dederitque viam, qua deinde aditus facilior his terris esset ad maximi boni emolumentum. Sive illud æmulatione incensus fecerit, cum videret passim in tota Germania struendis officinis, ubi ingenia excolerentur, operam & sumtus impendi: sive quod credebat, Scholas studiisque sapientiae ornatam juventutem munimenta imperiorum esse. Utrumque convenit Principi, quem constat eruditissimi Heresbachii sub auspiciis literarum tirocinia feliciter deposuisse, & postquam adolevit aetas, iis, qui doctrinae laude floruerunt, magnum honorem habuisse, & nonnullos in aulam sibi adscivisse. Impulerat primum in ea consilia animi loci opportuni occasio, quae suppetebat; in quo sita Academia, quantum divinari humana ratione potuit, debebat florentissima evadere. Quid enim accommodatius inveniri potuit, quam oppidum multis seculis illustre; quod in medio positum illarum regionum, quae in ditone Ducum Juliacenensium fuere, circumfluit copiis eorum, quae ad vitam usum necessaria vel jucunda solent esse. Regia quondam Francorum sedes, Anseatica societati innexa, denique Imperialis & libera: quam fama est Tuisconem arcem sibi struxisse. Ipsa sane nomina conditores vel Tuisconem vel Teutonem videntur praefere. Sed nobis, ut in re vetusta, ista nec affirmare nec refellere in animo est. Illud satis constat, urbem illam, quae nostram hospitio excepit Academiam (sive à Tuiscone, sive à Teutone nomen ei ducendum: sive Dispargum à mittendis in Westfaliam & dispergendis copiis, quod tradunt ex illa sede belli Carolus Magnus fecisse, cum Westfalos subjugare intendisset; sive Duisburgum antiqui à Tuiscone vocabuli vestigiis appellanda sit) diutissime dignitate inter primas hujus regionis fuisse, & nunc eundem gradum obtinere. Accedunt aëris temperies, quae omnes anni partes salubritate aequat, fertilium passim uber camporum, pratorumque virentium latissima facies; immensa sylvarum amenitas & lenes fluviorum susurri. Ita in ipso Germaniae & Belgii posita confinio, qua Rhenus & Rura miscentur, opportunissimum utrique genti secreta literarum noscendi avidissimae, mercatum poterat praestare, unde liberales vel animi vel corporis voluptates compararentur. Quorum contemplatione motus heros, quam rem animo adhuc versaverat, impendio magis cupiit perficere: cumque quaerenda privilegia essent, quorum jure Academia posset condi, sedulo id operam dare non est gravatus. Quo magis voto eventus respondit. Etenim laudatissimo proposito & Pontifex auctoritatem suam accom-

modavit; omnia condonando privilegia, quæ principes in Germania, Galliis, Italia Academiæ haberent: nec mox dein magno eadem negotio Cæsarem exoravit GVLIELMVS, cum affinitate junctus esset, ejusque in matrimonium sororem duxisset. Maximilianus secundus is erat, cui paulo ante ad regnum Bohemiæ majestas Imperii Romani accesserat. Ergo insignem dignatione amplissimis & Cæsareæ & Pontificiæ majestatis subnixam privilegiis Academiam jam tum habebant terræ nostræ, nisi in alium hujus laudis titulos transferre divina voluntas deliberavisset. Tumultus bellici, æmulaque finitimum invidia, & ipsa magnarum perfectio rerum tarde procedere solita, proposito moram attulerunt. Nec mox successorem Johannem iustam istarum rerum curam natura sivit agere: & si aliquando in mentem id venit, sævæ bellorum tempestates & contagia, (ut ante patri, post maximè iis, ad quos has in terras delatum hæreditate imperium est) debuerunt cunctationem injicere. Ita divinitus (quod gaudent, quorum mentes lux purior cælestis doctrinæ illustravit) ad Serenissimum Electorem FRIDERICVM GVLIELMVM res integra devenit; Principem ut maximum Imperio, ita si virtutes intueare, omni laude majorem. De quo ex merito dicere, non recipit arctatæ orationis modus. Invictus labore & periculis animus, & rerum belli gestarum laudes magnis ingeniis dicentur. Qualem domi Principem gerat; dum veræ Religionis Defensor, dum Juris & Æqui Propugnator est, inde cui libet licet existimare. Inde in artes & studia propensus amor, magnique & pæne profusi sumtus: quasi in eo parum modum fervare, id demum virtutis esset. Exploratum enim habet excellens Principis prudentia, literis ingenia ad laudem & industriam inflammari; & nutrices eas omnium virtutum, imò matres esse. Quo magis pro indigno habuit, excitandi Academiam privilegia æterno situ obducta jacere, & in hoc tantum quæsitæ videri, ut multorum vota frustrarentur. Ille verò in apricum ea proferri, & (quod felix & faustum esset) rem DEO gratam, Christianismo utilem, salubrem Reip. ipsi gloriosam ad finem deduci iussit. Enimverò eam curam studiorum in Principe reperiri, ut cum duas maximi nominis Academias possideret, Regiomontanam & Francofurtensem; tertiam impensis sumtibus non dubitaverit adjicere! Quam gloriam (præfiscine dixerimus) Serenissimi Electoris Brandenburgici propriam esse, liquido possumus affirmare. Sed illuc revertimur. Largitus certos redditus, unde honorarium haberent Professores, & sumptus in rem & usum Academiæ possent fieri; nihil quicquam amplius moræ addi passus est, nisi quam

quam laudaret, quisquis prudens potius, quam præceps videri mallet. Evocatis enim doctoribus, qui artes primas & scientias profiteantur, dum spes tentatur & futuri simul operis fundamenta jaciuntur, triennium absumtum est. At cum initia maxima quæque sponderent, & matura res videretur; vel ipsa fama judice amputandas moras esse decrevit, & utendum occasione, quæ numquam sine damno quaeritur, quando præfens est. Jam tum terribilia toti Europæ Suecus arma sumserat, & cæci armorum tumultus passim tumescebant. At non concutere ea constantiam nostri Principis aut inhibere potuerunt, quo minus pacis opus perficeret: nec tamen foris vis aliqua hostilis appareret, minore gloria imperium domi administrandum videbatur. Cum ipsi adversus subita belli armato milite muniendi Imperii sustinenda cura esset; & id unum nostræ felicitati defuturum videretur, ne præsentem in ipso gaudio intueremur, quo autore ad invidiam votorum compotes eramus; egregiâ istud ratione pensatum est, dum Nassovius Princeps Johannes Mauritius ad has partes advocatur: ut quod nomen vindicandæ libertati augendæque natum videtur (finitimum testatur Belgium) artium eidem, quæ liberos decent, & unde vera animis paritur libertas, dedicandus locus magno omine committeretur. Addita est Cliviaci Consilii veneratio: nec inviti Proceres Patriæ fecerunt, ut quod opus insigni adhuc curâ foverant, id nunc numeris omnibus perfectum darent. Statuto his solennibus die, Curatores Academiae designati, literis rem omnem comprehenderunt; quas in omnes terras & loca, præsertim ubi studia colerentur, primâ quoque occasione perferri, & quantum in ipsis fuit, publice passim proponi curavere: ut cum omnibus hoc gaudium communicaretur; & quibus hujusmodi negocia voluptati essent, ad honestissima & rara spectacula, quibus dedicatio nostræ Academiae peragenda erat, excitarentur. Sed ipsarum literarum exemplum subjiciemus; quo unicuique plenius & totas cognoscendi copia fit.

SERENISSIMI PRINCIPIS
FRIDERICI WILHELMI,
 MARHIONIS BRANDENBURGICI, S. R. I. ARCHI-
 CAMERARII, ET ELECTORIS, MAGDEBURGI,
 BORUSSIÆ, CLIVIÆ, JULIÆ, MONTIVM, STETINI,
 POMERANIÆ, &c. DVCIS, &c.

DOMINI NOSTRI CLEMENTISSIMI,

*Ad Ordinandam Academiam, quæ est Duisburgi, in Ducatu
 Cliviæ, constituti Curatores.*

L. S.

CONSILIA tarda cum ratione, quam prospera casu, potiora videntur. Consultat prudentissimus quisque, priusquam incipiat; mox ubi provisum videtur, ne male cæpta cadant, aut ad irritum revolvantur, maturè judicat, quæ molitur, effecta reddi. Cunctator, salutare imperio Romano nomen, procumbentem & pæne lapsam Remp. morâ restituit. Augustus, qui res Cæsarum composuit, *lente festinandum esse* præcepit. Nec alia Serenissimi Electoris Clementissimi Domini nostri mens esse videtur, qui cum Academiam terris nostris vellet dare, diu deliberandum & parvis initiis paulatimque procedentibus rem tentandam duxit: at postquam jam valida vidit incrementorum fundamenta, decrevit consultis facta jungere; & (tantò feliciter optamus, quantò consideratius) auspiciatissima ultrò ad magna surgentis Academiae incunabula in fastigium provehere, summisque Academiis autoritate & dignitate æquare; jure privilegiorum, quæ à Cæsarea Majestate profecta his usibus inservire, quam neglecta jacere gloriosius visum. Gratulari eo nomine terris nostris libet, quum hoc ingenio Principem fortiti sumus, quem in undique circumstrepentium bellorum formidine liberales artes propagandi cura tangat: quas aliis videas in pace & otio neglectui esse. Optimi Principis est, subjectos exemplo regere, & rectè facere faciendo suis monstrare. At non exemplo tantum, sed sumptu quoque & magnis impensis Noster ad usum vitæ laudatæ laborat inducere. Igitur non contentus amplissimam hoc in genere traditam à majoribus gloriam tueri; suam quoque voluit adjicere; cumque duas accepisset, tertiam ipse Academiam condere: in qua propensissimæ voluntatis & perhibendæ liberalitatis adversus ingenuas artes, magis etiam expressâ vestigia & testatam memoriam relinqueret: occasione denique facili jam inde à tene-

teneris suos ad virtutem impelleret; & quam plurimos cives privatim publiceque utiles efficeret. Quam rem tantò alienigenis quoque speramus gratiorem fore, quantò magis optamus vel maximam inde ad eos utilitatem pervenire. Quod igitur Serenissimo Electori Clementissimo Domino nostro jucundum semper ac lætum, terris nostris, toti rei literariæ, universis ejusdem cultoribus, faustum & felix sit, Celsissimus Princeps Nassovius & Magnificum Consilium Clivense, autoritate Serenissimi Electoris, destinaverunt ad diem *quartum decimum proximi Octobris* (stylo novo) quæ incertis rumoribus, in magna expectatione bonorum, adhuc incassum jactata sunt, eventu comprobare, & oculata fide repræsentare; nostræque Academiæ pompâ & apparatu solenni manum ultimam imponere. Post preces pias, & vota publica, oratio Serenissimi Electoris nomine habebitur: mox Creatio Magnifici Rectoris, Legum promulgatio, Candidatorum in omnibus Facultatibus promotiones, suis quæque diebus, ut mos est, peragentur. Tandem disputationes minus vulgatæ materiæ accedent. Quibuscunque artes, honosque & res secundæ studiorum curæ & cordi sunt, omni studio oratos volumus, ut actuum istorum, magnâ sui frequentia, quam ornatissimam & augustissimam speciem velint efficere. Tu gloriosa spes Academiæ nostræ, sacrata studiis Juventus, ades, voto fruire, quo sæpè optasti videre diem, quem promittimus. Et quotquot mutare Academiæ, aut nunc primum petere, incrementorum sapientiæ quærendi causâ, deliberatis, accedite, concelebrate hoc festum, & egregiè convenientem Musis sedem inspicite. Ubi nec læta agrorum fertilitas, nec fluminum leni agmine fluitantium gratissima meditantium vel fesso studiis murmura; nec virentium desunt amœni secessus sylvarum: ubi vel Dianæ vel Minervæ possitis præsentiam experiri. Ubi parvo tamen dispendio lautè quoque licet vivere. Undique vocati Professores assiduam operam præstabunt: nec publica nec privata exercitia intermittentur: nihil quisquam sibi reliqui faciet, quod ad vestra studia promovenda putabit pertinere. Sed & alia animi & corporis, quæ scire ingenium fas est, ut Musices, ut equestria, & id genus exercitia in promptu erunt. Denique omni cura, cogitatione, opera id agatur, ut & studiorum vobis constet ratio & utilitas, nec liberalium delectamentorum desit varietas. Quæ vobis ut re obvenirent, nobis verbis prædicanda fuerunt. Valet. Clivis $\frac{1}{5}$. *Augusti, 1655.*

Ceterum quo his literis major autoritas accommodaretur, simul uti ad illorum notitiam rectè res perveniret, quorum ad utilitatem maximè pertinebat, lingua vernacula Edictum Serenissimus Elector hujus exempli adjecit.

Don

Von Gottes Gnaden, Wir Friederich Wilhelm,
 Marggrave zu Brandenburg, des H. Röm. Reichs
 Erz-Cämmerer und Churfürst, zu Magdeburg, in Preussen,
 zu Cleve, Gülich, Berge, Stettin, Pommern, der Cassuben
 und Wenden, auch in Schlesien zu Croffen und Jägerndorf
 Herzog, Burggraf zu Nürnberg, Fürst zu Halberstadt
 und Minden, Grave zu der Marck und Ravens-
 berg, Herr zu Ravenstein, ic.

Thun hiemit kund und zu wissen, was massen Wir jederzeit vor nützlich
 und nöthig erachtet, auch sehr begierig gewesen, zur Ehre Gottes des
 Allerhöchsten, zu Ausbreitung der wahren Christlichen Evangelischen Reli-
 gion, zu Fortpflanzung und Erhaltung aller guter und heylsamer freyen
 Künsten und Wissenschaften, zu fordern in den vier Haupt-Facultatibus,
 Theologica, Juridica, Medica und Philosophica, wie nicht weniger in
 den Sprachen, in den Historien und andern löblichen Exercitiis liberali-
 bus, eine sonderbare und eigen Universitæt und Hohe Schule in diesen
 Unsern Clevisch-Gülich-Bergischen und angehörigen Landen zu stifften, zu
 begaben und anzurichten; Gestalt dann zu einem solchen Ende Unsere geehr-
 te Vorfahren, die vorige Landes-Fürsten erwehnter Unserer hiesigen Lande,
 allbereit vorlängst stättliche Käyserliche Privilegia zu Aufrichtung einer sol-
 chen Hohe-Schule ausgebracht, krafft deren dieselbe aller derjenigen Pri-
 vilegien, Authoritäten, Prerogativen, Freyheiten und Gerechtigkeiten,
 womit die aller vornehmste Universitäten, in ganz Europa begabt seynd,
 habhaft seyn und geniessen solle;

Nachdem nun angeregte Unsere löbliche Vorfahren, und Wir selbst,
 durch die weltkündige so lang gewehrete schwere Kriege an diesem guten
 Vorhaben eine sehr geraume Zeit von Jahren mercklich gehindert gewesen;
 Und aber die Zeiten sich, Gott Lob! nunmehr etwas gelinder und sanfter
 anlassen, haben Wir, ungeachtet der noch übergebliebenen, und biswei-
 len wieder hervorbrechenden ungestümen Winde der Waffen, dennoch
 nicht länger zurück halten, sondern den gefassten heylsamen Vorsatz endlich
 durchdringen und zu Werck richten wollen: wie Wir dann auch in der
 That selbst eine solche Universitæt, und Hohe-Schule in Unserer Stadt
 Duisburg, in Unserm Herzogthum Cleve gelegen, in Betracht des Orts
 zu einem solchen Werck innerlichen und äusserlichen ziemlich guten Bequem-
 lichkei-

lichkeiten, aufgerichtet, dieselbe mit allen hierzu nöthigen Unsern Privilegiis, auf den Fuß und nach Inhalt obangezogener Käyserl. Privilegien, ingleichen mit guten und tüchtigen Professoribus in gemeldten Facultäten und andern auf Universitäten gewöhnlichen und erspriesslichen Professionibus und Studiis versehen und versorget haben, auch noch ferner nach erheischenden Gelegenheiten gnädigst versehen und versorgen werden.

Und dieweil Wir Vorhabens seynd diese von Uns also angerichtete und gestiftete Universitatem, Academiam und Hohe-Schule, üblichem Gebrauch nach, mit gewöhnlicher und hergebrachter Inauguration und allen dazu gehörigen Solemnitäten, vornehmlich mit dem Gottes-Dienst, demnächst mit gewöhnlichen Orationen, auch würcklichen Promotionen zu den gradibus in den Facultäten auf den 4. Tag des Monaths Octob. schiers künfftig einführen, einleiten und bestätigen zu lassen:

So haben Wir nicht umbgehen wollen, solches alles hiemit zu jedermans, welcher Religion (die nur im H. Röm. Reich zugelassen ist) er auch seyn mag, Wissenschaft zu bringen: Auf das Manniglich, wer Lust und Liebe darzu trägt, er sich auf jetzt benannten Tag in Unserer Stadt Duisburg einstellen, berühreter Einführung und Inauguration und den dazu gehörigen solemnitatibus beywohnen: Auch ferner, nach eines jeden Gelegenheit und Zuneigung, mit Verbleibung und Anstellung seiner studiorum daselbst sich dieser Unserer einem jeden, er sey In- oder Ausländisch, zum Besten beschehenen Stiftungen gebrauchen, und fruchtbarlichen Genuß empfinden möge. Geben zu Cleve am 12. Augusti 1655.

An statt und von wegen höchstg.
Ihro Churfürstl. Durchl.

J. Moriz, Fürst von Nassaw.

Vt JOHAN VON DIEST, v. c.

J. G. Kuchenbecker, S.

Ee

Cum

Cum res hac ratione in plerasque Europæ regiones longe lateque disseminata esset, & in sermonem missa summis laudibus passim extolleretur: ne non omnia expectationi satis responderent, Celsissimus Heros JOANNES MAVRITIVS Princeps Nassovius, & Magnificum Consilium Cliviense, maturè omnia comparanda decreverunt, quæ ad dedicationis solennia instruenda & ritè peragenda pertinere viderentur. Quod factum nobis spem adfirmavit, & ut magis in majore gaudio versaremur, effecit. Sed quam facile humana vertuntur, & quæ pulchrè parata possent videri, quam subito impedita sunt! Ecce Nassovium Heroa causæ graves evocant in Belgium, & diu attenturæ videntur: magnæque & multæ res Magnifico Cliviacorum Procerum Collegio objiciuntur, quæ non sinerent operam dedicationi dare; nisi mox ipsorum prudentia id periculum discussisset, inveniendò viam, qua molem negotiorum ad exiguum tempus evaderent, & paululum sibi vindicarent otii, quod æternæ laudis negotio impenderent. Qui mox, quo demonstrarent magis summum hujus propositi ritè exequendi studium, literis operosè scriptis Celsissimum Principem Nassovium laboraverunt inducere, ad dignitate & præsentia sua, si quâ posset id fieri, dedicationem Academiæ condecorandam. At jam in eo Heros erat, & ad sedem suam occupaverat iter remetiri; pauloque post exoptatissimo adventu omnem metum dubiasque curas sustulit. Interea dum hæc aguntur, præstantissimi juvenes, qui post promulgatam inaugurationem advenerant, summos honores in sua quisque arte perituri, solennia doctrinæ specimina quâ privatim, quâ publice ediderunt. Ceperunt ea Professores, quibus Electorali Rescripto ad id in antecessum potestas data erat. Cæterum cum jam proximè ad spem admoti essemus, & immoto decreto, servandi diem, quem dixerant, Celsissimo Principi & Magnifico Collegio Cliviensi sententia federet, JOANNES CLAVBERGIVS, Rector Academiæ designatus. v. Id. Octob. hujusmodi edictum proposuit.

RECTOR

RECTOR ET PROFESSORES
NASCENTIS ACADEMIÆ DVISBURGENSIS
CIVIBVS SVIS.

Salutem.

Destinatus appropinquat Academiae in Templo Urbis majore, propitio Numine, inaugurandae dies, qui mensis modo labentis quartus decimus omnibus bonis optatissimus illucebit. Serenissimi Electoris Brandenburgici nomine Vicarius ejus, Celsissimus Nassovici sanguinis Princeps, totumque patriae Illustre Regimen magnifico actui praerit, intererunt genere, virtute, eruditione praecellentes alii quam plurimi, solenni ritu natalem Academiae cohonestaturi. Clementissimus Dominus noster Germanico, Nobilissimi Curatores Latino Programmatae gratiosè & benevolè cunctos jampridem invitârunt. Quibus hoc nostrum ut tempore postremum, ita verbis brevissimum, adjungendum censuimus, cum veteri proverbio, quod pulcrum est, bis ac ter esse repetendum, doceamur. Rei tot seculorum decursu divinitus patriae nostrae semel duntaxat obtingentis raritas, inque tantum Regionum atque Ecclesiarum commodum tendentis gravitas Vos, primos novae Reipublicae cives, nominatim compellingi munus nobis injunxit. Igitur compositis & mentibus & corporibus, ardentibus precibus, ac devotis animis ut aeternitati consecrandum festum velitis nobiscum celebrare, Vos etiam atque etiam hortamur. Nihil in terris laetè progerminare absque solis influxu, magnarum rerum sine caelesti Numine geri nullas posse novistis; neque ignoratis qualia illud à cultoribus suis, externis ritibus minimè contentum, requirat sacrificia. Talia si adferetis, ut spes & votum est nostrum, DEO vos & Superioribus in terra vestris, ut veræ sapientiae studiosos decet, commendabitis. Valete. Duisburgi Clivorum, decimo Octobris, Anno Servatoris 1655.

Postridie Clivia venerunt Generosi & Magnifici Domini WIRICHIVS à BERNSSAV Dominus in Bellinckhave, & Rhunen, & JOHANNES à DIEST, Cliviacarum & Marcan. ditionum Director & Vice-Cancellar. Regiminis Consiliarii, Academiae nascentis Curatores: quae nomina audiverunt, quorum ad aures fama nostrae Academiae pervenit. Certè enim (si vera volumus noscere) horum curae & industriae, accedente Numinis divini voluntate & Serenissimi Electoris insigni liberalitate,

E e 2

litate,

tilate, magnam partem debetur, quod desperata pene res Academiae, ad hanc magnitudinem pervenit, quae certè jam ea est, ut invidiam possit concitare. Igitur ut semper alias, ita nunc maximè, cum dedicatio Academiae celebranda esset, quae non nihil, imò plurimum auctoritatis Academiae potest adjicere; omni curâ advigilaverunt: & quò minus aliquid offenderetur, & omnia rectius fierent, advenerunt tempestivè; locoque amplissimo, (templum id Urbis maximum erat) adornato, accuratoque ordine, quo omnia peragerentur, maximi Viri Curatorum nomen summa cura implere non sunt dedignati. IV. Idus Oct. Magnificum Regiminis & Justitiae Consiliariorum Collegium, quod Cliviae est, iter Duisburgum versus ingredi cœpit. Illustrissimus Princeps Nassovius, cum majoris momenti negotia moram afferrent, quae pene compulerant ad rem procrastinandam; maluit itineris labori adjicere, quam committere, ut tanta hominum multitudo, quae undique spectatum venerat, spe vana deluderetur. Itaque dilato in proximum diem itinere, cum quod cessatum esset, id prope-ranti festinatione pensaret, trans Rhenum Cliviacos Proceres consecutus, unâ his trajecto flumine, quò Generosissimi & Amplissimi Curatores, WIRICHIVS BERNSSAW & JOHANNES à DIEST, adversum venerant, flexo in vesperam die urbi appropinquare cœperunt. Illos universa militaris civium aetas, quae in armis ad Rhenum toto die praestolata erat, omni honoris & obsequii specie prosequuntur. Inter hæc campanis omnibus in totam urbem lætitiæ praesentis indicium defer-tur. Effusa senum puerorumque omnisque adeo generis, ordinis & loci ingens multitudo: & vix quemquam sexus aut aetas remorata est, quem non insoliti spectaculi desiderium exciret. Ita Reverendissimus & Celsissimus Princeps, & Illustre Cliviacorum procerum Collegium magnifica curruum, equorum, satellitumque facie, inter praevios aeneatorum suorum concentus, & musicos tubicinum tibicinumque passim obvios & respodentes choros, inter tacita denique bonorum omnium vota, per urbem invecti, in aulam principis, ut vocant, diverterunt. Eò Collegium Professorum convenerat, ut gratulandi adventum officium fungeretur, qui postquam admissi, & coram data copia fandi; omnium nomine JOHANNES SCHVLTINGIVS Eloquentiae & Historiarum Professor ad hunc modum verba fecit.

REVERENDISSIME & CELSISSIME
 PRINCEPS NASSOVIE,
JOHANNES MAVRITI,
 ILLVSTRE ET MAGNIFICVM CONSILIARIORVM
 COLLEGIVM.

Justissima minime vulgaris lætitiæ causa ullis mortalium umquam si oblata est, nobis id hodiè contingit; cum decus & dignitatem terrarum nostrarum convenisse huc videmus, ad sedem Musarum inchoatam feliciter, magnifice consummandam. Salvete, magni Hospites, quorum veneranda autoritas & præsentia huic urbi honorem, nostræ Academiæ hanc addet dignitatem, ut mensuram sui nominis possit implere. Gratulantur adventum sibi vestrum, quicumque optant sinceram cælestium arcanorum doctrinam propagari: qui desiderant leges sacrosanctas in honore esse, nec nefanda juris imperitorum audacia violari: qui judicant artes, quæ corporum humanorum calamitatibus medentur, necessarias esse: qui disciplinas liberales non aspernantur. Gratulantur maxime eo sibi nomine, si qui sunt civium nostrorum, qui sine dubio non pauci sunt, quibus non satis est, filios genuisse, sed recte eductos atque edoctos habere. Quam ipsi inde lætitiâ perceperimus, qua laude gloriosissima hæc vestra consilia nobis tollenda videantur, longum est, si velimus exponere. Quod gratius fore credimus; ne molesti simus, paucis primum omnium, Reverendissime & Celissime Princeps, Illustre & Magnificum Consiliariorum Collegium, gratias agimus immortales, quod rem literariam adeo vestra cura dignam judicastis, ut illius causa labores itinerum volueritis suscipere. Sed & illud summissè oramus, ut in consilio, quod cepistis, dignemini clementer persistere: nomine Serenissimi Electoris Clementissimi Domini nostri, huic Academiæ pompa solenni & amplissimis privilegiis auctoritatem & dignitatem addere; eam consummare, & cum hoc nostro Collegio in vestram clientelam accipere.

Dixerat. nec mora, Reverendissimi & Celissimi PRINCIPIS NASSOVII, nec non Illustris & Magnifici Consilii Cliviaci nomine, JOHANNES à DIEST, Cliviacarum & Marcanarum ditionum Director & Vice-Cancellarius, Academiæ quoque nascentis Curator, adhuc ferme modum respondit.

Reverendi, Clarissimi, Doctissimi.

Gratissimum Reverendissimo & Celsissimo Principi, & Illustri atque Magnifico nostro Collegio accidit, quod solenni modo adventum iis felicem venistis gratulatum. Et tanto gratius, quo animis insidet ardentius desiderium votis civium satisfaciendi, & locum his terris dandi, ubi quasi in conspectu ceream in vitia flecti suorum filiorum ætatem possint studiorum causa mittere, nec tantum artibus erudiendos curare, sed etiam ad constantiam in vita honesta & virtute feliciter perducere. Deum Opt. Max. Rerump. præsidem, omnis sapientiæ fontem & conservatorem unicum precamur, ut quod opus ad utilitatem imperii, & ad veram & sanam de salute doctrinam pro virili promovendam cœptum est, ei velit incrementa dare, & que huc cura & sumptus studio pietatis & artium omnium bonarum impendentur, ea prosperet, & ut seram apud posteritatem nostris terris utilia, & Serenissimo Electori gloriosa sint, efficiat. Quod uti ex animo vovemus, ita illud, cujus causa venimus, & de quo capta consilia ut exequamur, modo petiistis, crastino, si volet Deus, die peragemus, & Serenissimi Electoris Brandenburgici, Clementissimi Domini nostri, Academiam, qua dignum est, ratione dedicabimus.

His dictis JOHANNES CLAVBERGIVS, Rector Magnificus designatus, quæ par est reverentia, Celsissimum Principem accessit, & quod adventum gratulandi causa oratione memoratum erat, id datâ dextrâ confirmavit. Ita tum dein eo discedente ceteri Professores ordine secuti sunt. Studiosi mox, qui & ipsi, quò Celsissimo Principi & Magnifico Procerum Collegio adventum gratularentur, congregati erant, tres juvenes primarios, quos eam ad rem suo è corpore legerant, miserunt: qui admissi, cum provinciam sibi impositam paucis objissent, ad suos regressi sunt. Postremò tormentorum tonitrua prolusioni Dedicacionis finem attulerunt.

Insequenti die cum lux jam clara esset, undique in aulam Principis convenerunt, quorum præsentia magnificentiam pompæ instructura erat. Ibi paulisper morati, cum tempus rem agendi videretur; hoc ordine, qui recitabatur, processerunt. In fronte prima agminis tubicines, tibicinesque modulatissimo cantu mulcebant aëra, tacitis omnium gaudiis congruentia effundentes carmina. Excipiebat tenera ætas, seminarium Academiæ, spes patriæ & subsidia futura, per classes suas distincta, ducentibus iis, quorum metu & industria continentur & paulatim jam inde à pueritia ad magna formantur. Inde in
unam

unam cohortem contributi dominorum, qui aderant, ministri sequebantur. Hos dein sequebatur militaris aeneatorum turba, animos Martios in praelia classico accendere solita, nunc sacra Palladis concelebrans, & pacis amantia pectora dulcisono concentu perfundens. Subinde aperire se facies cepit pompæ nobilior, quæ cæteris conspectior erat, & fulgore adeo suo omnia illustrabat. In ea generis nobilitate insignes, dignitate conspicui, meritis in patriam quâ domi qua belli præstantes viri erant: quorum in numero Meursensis Satrapa & Governator, claudentibus latus utrimque duobus filiis: quem sex summo loco nati excipiebant juvenes, singuli ordine singula Academicorum insignium sericeis pulvinaribus imposita manibus præferentes, primum omnium Fridericus Wimarus ab Heyden librum Academicorum actorum, albumque studiosorum: Sigilla dein Academiæ & Facultatum Hermannus Theodorus à Reck: Theodorus Stephanus à Neuhoff claves Curia, Auditorii, Carceris: quem sequutus Reinoldus à Coeverden sceptrum Academiæ duo solido argento affabrè facta aurique fulgore distincta: inde Privilegia & Leges Academicas Ernestus ab Itersum; postremo diplomata Cæsarea, Electoralia & Papalia C. Christianus Vogt ab Elspe, quibus Academiæ dignitas fundata est, & innitur.

Incedebat inde Reverendissimus & Celsissimus Princeps Nassovius JOHANNES MAVRITIUS, Comes Cattimelibocorum, Viandæ & Decii &c. Clivia & annexarum regionum Proprinceps; Electoralem dignitatem addens operi præsentia suâ. Cui proximè junctus Illustrissimus Comes de Falckenstein & Broeck comitatus Filio unico paterni nominis & fortunarum hærede. Mox, quos ordo Equestris Ducatus Clivia & Comitatus Marchiæ è Corpore suo delegerant, & ad pompam inaugurationis Academiæ, quæ spei filiorum suorum destinaretur, cohonestandam miserant. Proximum his Illustre & Magnificum Regiminis & Justitiæ Consiliariorum Collegium. E quibus qui adfuerunt, bini singulos duxerunt Professorum togis ad talum demissis indutos. Generosi igitur, Nobilissimi, Amplissimi, Consultissimi, Wirichius à Bernsauw Dominus in Billinghave & Rhunen Consiliariorum Electoralium Senior atque Primus & H. Wilhelm van der Hæven Camerae Justitiariæ Præses Johannem Claubergium Theologiæ & Philosophiæ Professorem primarium, Magnificum Rectorem designatum: Johannes à Dieft, Cliviacarum & Marcanarum ditionum Director, & Vice-Cancellarius Regiminis Consiliarius, & Hermannus Paebst, U. J. D. & inter Camerae Justitiariæ Consiliarios Director, Martinum Hundium, Theol. Professorem: Johannes Steenbergen & Adamus Ilinck,
J. U.

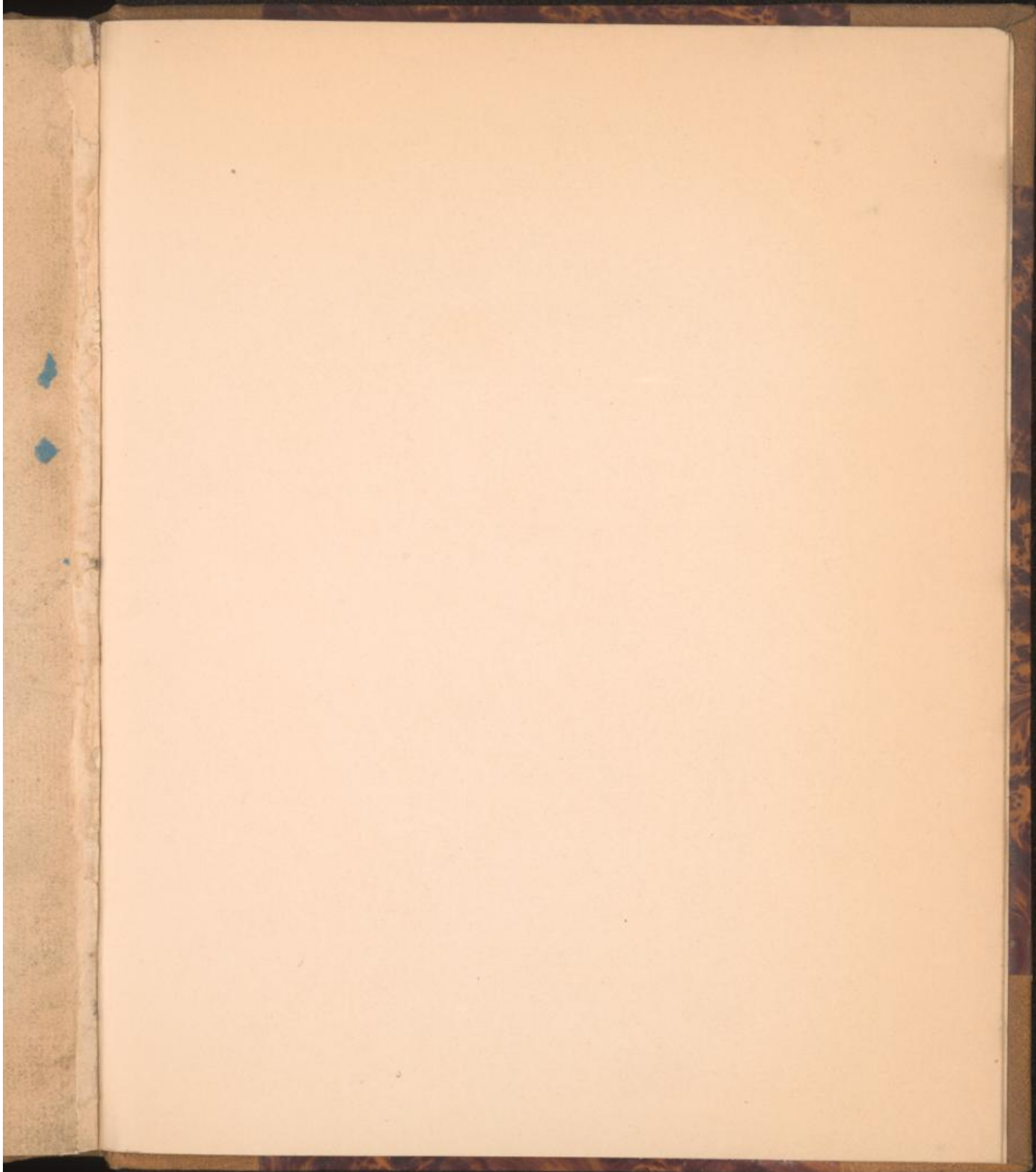
J. U. DD. & Regiminis Consiliiarii, Hermannum Rhamackerum, Juris Doctorem & Professore[m] ejusdemque Facultatis Decanum: (desiderabatur Johannes Weyerstrassius, J. U. D. & Professor designatus; qui ad hanc stationem evocatus, Germanico itinere detinebatur, pauloque post peractam inaugurationem adfuit:) Hermannus ab Elverich alias Haes, Consiliarius Regiminis nec non Camerae Rationum, & Matthias Roemswinckel, J. U. D. & Justitiae Consiliarius, Johannem Bernhardum Danielium, Medicinae Doctorem & Professore[m] ejusdemque Facultatis Decanum: ultimo loco Hermannus Ernst & Lambertus Lamberti, U. J. DD. & Justitiae Consiliiarii Johannem Schultingium, Eloquentiae & Historiarum Professore[m], deduxerunt. Exceperunt hos Johannes Theodorus Muntz, J. U. D. & Sereniss. Electoris nomine Duisburgi Praetor, & Johannes à Raab ejusdem Civitatis Consul, Academiae Curatores, qui Christophorum Wittichium apud Noviomagenes Theologiae Professore[m] & p. t. Rectorem Magnificum, summos in Theologia honores sive Theologiae Doctoratum, (ut vocant) unà cum Duisburgensibus Theologiae Facultatis Professoribus consecuturum, ducebant. Quos tandem Urbium his in regionibus & Ecclesiarum nomine Deputati, Synodorum Praesides, nec non dignationis eminentioris Officiarii, ut & Doctores, Pastores, Judices, Rectores, Conrectores, Clivienses, Duisburgenses, Vefalenses, Meurfenses; Studiosorum florentissima cohors, denique omnis loci atque ordinis homines, quos spectaculi novitas vel raritas vel favor excitaverant, & ad inaugurationem frequentandam adjunxerant, longo ordine subsequuti agmen clauserunt. Atque ita omnium campanarum fonitu commoto, ingentibus se undequaque laetitiae argumentis, inter perpetuam civium armatorum seriem, qui dispositi utrinque per plateas dextrâ finistrâque erant, ingressa pompa templo majori successit. Ibi musico primum organi, mox vocum humanarum concentu, intermixtâ variorum instrumentorum harmonia excepti; postquam omnes locum cujusque dignitati destinatum cepere, Martinus Hundius Theologiae Professor cathedram conscendit; & praemisso ab Ecclesia Psalmo XCII. concionem habuit rei, quae agebatur, & tempori egregiè accommodatam.

FINIS.

DVISBURGI ad RHENVM,
Typis JOAN. SEBAST. STRAVBE, Typogr. Academ.

533. V 29. 200